

Donáška novin do cely ustala; když si Cincinnatus všiml, že všechno, co by se mohlo týkat exekuce, je vystřiženo, odmítl je sám. I snídani teď dostával prostší: místo čokolády — třeba slabé — nosili mu bryndu s flotilou čajových lístků; smažená houska do polévky se nedala rozkousnout. Rodion se netajil tím, že obsluha mlčenlivého, ale vybíravého vězně ho přestává bavit.

Se vším se v cele naschvál nimral pořád déle a déle. Jeho huňatý, ohnivě rezavý plnovous, prázdná modř očí, kožená zástěra, ruce jako klepeta — to vše ohromady a pořád znovu působilo tak ubíječím a drásavým dojmem, že Cincinnatus se během úklidu odvracel obličejem ke zdi.

Stejně to bylo i nyní — jen vrácení židle s hlukými stopami buldočích zubů na černém okraji rovného opěradla poněkud výrazně oživilo dnešní ráno. S židli přinesl Rodion od M. Pierra také písemný vzkaz — písmo kroužené jako beráncí pasta, mezi slovy škrábanečky interního kámení, podpis připomínající tanec se závojem.

„Devolte, abyste mi ujměl točí, protože fyzicky jsem velmi, velmi slabý, dvakrát podlézlo p... pravítka), a pokud se s... i... det... vědom, bude mi... předvest... které další zajímavé (podtrženo) příklady... obdruhově vyvinutého svastiva.“

